

LBRIS

We know
books

ISABELLA MALDONADO

OCHI DE ȘARPE

Capitolul 1

*Cu douăzeci de ani în urmă
Orfelinatul pentru fete Russell House; Comitatul
Fairfax, Virginia*

Nina, în vârstă de șapte ani, stătea turcește pe podea, alături de celelalte fete, cu respirația tăiată de emoție. Toate fetele din orfelinat o invidiau pe Angelica, ce își petrecea ultima ei noapte la Russell House. Angelica fusese aleasă.

Norocoasa avea unsprezece ani și era zveltă, cu picioare lungi și mlădioase ca ale unui mânz și tenul suficient de pal ca să treacă drept alb. Fata își petrecuse ultimele trei luni în grija unei familii care decisese să ceară adopția. Procesul avea să dureze mai multe luni, dar, între timp, fata urma să locuiască alături de viitoarea ei familie. În acea zi, Angelica se întorsese la Russell House ca să își ia la revedere de la prietenele ei și ca să se laude, în funcție de cât de antipatic îi erai.

După spusele doamnei Brown, aproape niciun copil nu mai era adoptat după vârsta de zece ani; totuși, Angelica reușise să o facă în ciuda tuturor așteptărilor. Fusese dată în plasament în urmă cu doar șase luni, spre deosebire de Nina care nu își cunoscuse niciodată familia.

Nina se întreba dacă potențialii părinți adoptivi erau informați cu privire la perioada pe care și-o petrecuse fiecare copil în sistemul de stat. Își imagină fotografia într-un album precum cel ce conținea mutrele

infractorilor; sub ea se afla o etichetă pe care scria, cu roșu aprins, „întreaga viață”.

Pe de altă parte, poate că Nina avea să depună ceva mai mult efort data viitoare când era dată în grija unei familii. De ce trebuia să fie atât de curioasă? Să pună atâtea întrebări? Să își bage nasul unde nu îi fierbea oala? Dacă ar fi știut că profesoara avea să cheme poliția, Nina nu ar fi adus niciodată la școală obiectele din cutia pe care tatăl ei adoptiv o ținea ascunsă sub pat.

Când Nina și celelalte fete se așezară în semicerc în jurul ei, Angelica se aplecă în față, stând pe scaunul ei, și vorbi pe un ton sumbru.

— Aceasta este povestea lui *La Llorona*, femeia care bocește.

Micuța Samantha, care avea doar cinci ani, se apropie de Nina. Ochii căprui ai fetei erau deja căscați de teamă, iar Nina îi întinse jucăria ei preferată din pluș, un ghepard moale, pe nume Princesa. Singurul obiect despre care Nina ar fi putut spune că îi aparținea.

Samantha strânse felina pătată, de jucărie, cu mâinile ei tremurânde, în timp ce Angelica vorbi mai departe.

— A fost odată o femeie pe care o chema Maria. Ea s-a îndrăgostit și s-a măritat cu un bărbat frumos și a avut doi copii, dar soțul ei îi iubea pe copii mai mult decât o iubea pe ea. Într-o zi, Maria l-a prins pe bărbatul ei sărutând altă femeie și și-a dat seama că și pe cealaltă o iubea mai mult.

O altă fetiță, Caitlin, se apropie de Nina, din partea cealaltă. Caitlin era ceea ce asistenții sociali numeau „un copil cu nevoi speciale”. În opinia Ninei, singura nevoie specială pe care o avea Caitlin era să fie protejată de agresori.

O considera pe Caitlin foarte deșteaptă, chiar dacă unele dintre fetele mai mari, precum Angelica, îi

spuneau că este proastă. O tachinau pe Caitlin pentru că avea dificultăți de vorbire. Fetița se bâlbâia și nu reușea să comunice prea bine cu ceilalți copii, dar putea face adunări complicate în minte, știa câte jeleuri se aflau într-un borcan fără să le numere și începuse să studieze algebra luna trecută, când împlinise șase ani.

Când sosise în acea seară, pentru a le vizita ultima oară, Angelica ascunsese cartea nouă de matematică a lui Caitlin. Drept răspuns, Nina înșfăcase telefonul nou primit de Angelica de la părinții ei adoptivi și îl ținuse deasupra vasului de toaletă până când aceasta îi dăduse lui Caitlin cartea furată.

Nina își petrecu un braț pe după umerii înguști ai lui Caitlin, în timp ce Angelica își continuă povestea.

— Maria era din ce în ce mai furioasă... și un pic *loca*¹. A jurat că avea să își facă soțul să plătească pentru că o înșelase. Ca să îl pedepsească, ea i-a înecat pe copii în râu. Când a mers acasă, soțul a întrebat-o unde erau copiii și ea a recunoscut că îi omorâse. Soțul s-a înfuriat foarte tare. I-a spus că nu mai putea să fie cu ea până când nu găsea copiii.

Caitlin începu să se legene înainte și înapoi.

Angelica își duse o mână la piept.

— Părându-i rău de ceea ce făcuse și fiindu-i dor de copiii pierduți, Maria a mers și ea la râu și s-a înecat.

Samantha strânse și mai tare ghepardul de pluș.

— Acum, ea este blestemată să umble pe pământ ca o fantomă, căutându-și pentru totdeauna copiii morți, continuă Angelica. Poartă o rochie albă și un văl lung. Dacă găsește copii care umblă aiurea noaptea, îi răpește și îi înecă în râu. I se spune *La Llorona* pentru că bocește mereu. Dacă îi auzi hohotul de plâns, vei muri.

¹ Nebună (în lb. sp. în orig.) (n. red.).

O voce înfiorătoare se auzi din spatele lor.

— *¿Dónde están mis hijos?*²

Una dintre fetele mai mari se ascunsese în spatele camerei, ca să le sperie pe cele mai mici.

Samantha țipă, o aruncă pe Princesa în aer și fugi în dormitor. Caitlin sări în poala Ninei, înconjurându-i gâtul cu brațele subțiri. Nina simți ceva cald prin blugi și își dădu seama că fetița își dăduse drumul pe ea.

Angelica ridică jucăria aruncată și zâmbi șiret.

— Ce-i asta?

Apoi continuă pe un ton melodios:

— Este cumva jucărioara de bebeluș a Ninei?

Nina o puse cu blândețe pe Caitlin într-o parte și se ridică.

— Dă-mi-o înapoi.

Angelica arătă cu degetul spre Nina și țipă foarte amuzată.

— Ia uitați-vă, Nina a făcut pe ea!

Nina privi în jos. Urina lui Caitlin i se scursese în poală. Își coborî privirea spre fetița care îi încolăcise piciorul cu brațele, în timp ce trupul mărunț îi tremura de frică.

Le-ar fi putut spune tuturor că nu ea se scăpase, ci Caitlin. Nina știa ce însemna să arăți fie și cel mai mic semn de slăbiciune în orfelinat, motiv pentru care își ținu gura. Putea face față abuzului mult mai bine decât Caitlin. Avea destul antrenament.

— Cred că e timpul ca micuța Nina să crească.

Angelica ridică ghepardul de pluș în fața tuturor.

Îi prinse capul și începu să îl răsucescă brusc.

Nina făcu un pas spre ea.

— Oprește-te!

Strânsoarea disperată a lui Caitlin o împiedică să înainteze.

Angelica se uită de jur împrejur, jucându-și rolul în fața publicului.

— Nu va mai trebui să vă văd fețele de ratate de acum încolo. Dar, înainte să plec, o să vă las o amintire.

Angelica smulse capul jucăriei și începu să-i scoată umplutura, aruncând-o în jurul ei sub forma unui nor alb și pufos de poliester. O privi pe Nina cu ochii mijiiți.

— Spre deosebire de noi, pe tine nu te-a vrut nimeni niciodată. Noi, cel puțin, am avut o familie la un moment dat. Părinții tăi te-au aruncat într-un tomberon, ca pe gunoi.

Glasul fetei începu să capete inflexiuni melodioase, ca mai înainte.

— Copil de tomberon, copil de tomberon, copil...

Nina nu știu cum se smulse din strânsoarea lui Caitlin și se trezi în mâinile personalului care se repezise din bucătărie ca să o ia de pe Angelica, al cărei nas sângera abundant sub pumnii ei.

Dacă existase vreodată cea mai mică șansă ca Nina să fie adoptată, ei bine, ea dispăruse cu totul în acea noapte. Noaptea lui *La Llorona*.

² „Unde îmi sunt copiii?” (în lb. sp. în orig.) (n. tr.).

Capitolul 2

În prezent: Phoenix, Arizona

Sâmbătă, 29 februarie: o zi perfectă pentru a muri

Bărbatul se strecură tiptil în casa întunecată. Ochelarii cu vedere nocturnă îi ofereau un avantaj, mai ales că familia dinăuntru, cufundată în somn, habar nu avea ce se afla la parterul casei în timp ce ei se odihneau în paturile lor.

Își scoase pistolul de la brâu și trecu planul în revistă.

Mai întâi avea să îl neutralizeze pe soț. Un bărbat reprezenta cea mai mare amenințare fizică, deși o mamă care își proteja copilul ar fi putut da dovadă de o forță incredibilă, la rândul ei. În plus, ar fi avut și avantajul de a ști ce urma, fiind ultima victimă. Iar asta era și ideea.

Bărbatul puse un picior pe o treaptă acoperită cu mochetă și începu să urce.

Femeia avea să plătească pentru ceea ce făcuse. Ani întregi de planuri, luni de cercetări, săptămâni de supraveghere culminau cu acel moment. Fiecare nerv al bărbatului tresălta excitat.

Ajunse la ultima treaptă și trase cu urechea.

Casa era în continuare cufundată în tăcere. Își verifică iar arma, deși o făcuse deja de o mie de ori. Avea și planuri de rezervă. Nimic nu ar fi putut da greș.

Asemenea unui înger al morții, pe bărbat nu aveau să îl înduplece rugămintele fierbinți, lacrimile de durere. Nu avea pic de milă.

Se strecură în camera bebelușului, învăluită în beznă, și își continuă planul. Șase minute mai târziu, se strecură pe hol, spre dormitorul principal, ducând în îndoitura brațului stâng pachetul micuț.

Ușa fusese lăsată întredeschisă pentru ca părinții să poată auzi plânsetul copilului. Pentru ca el să poată pătrunde mai ușor. Dormeau liniștiți în patul lor neștiind ce avea să se întâmple. Ce se întâmplase deja.

Bărbatul deschise ușa cu cotul.

Vedea limpede patul mare. Bărbatul dormea pe partea stângă și femeia pe dreapta; capetele lor se odihneau pe perne și piepturile li se ridicau în sincron.

Intrusul ridică țeava armei și își aranjă ochelarii, apoi așează punctul mic și roșu al laserului deasupra inimii bărbatului adormit. Lent, începu să apese pe trăgaci.

Era timpul să îndrepte lucrurile.

Capitolul 3

Două zile mai târziu: luni, 2 martie

Unitatea de analiză comportamentală, Aquia

Commerce Center

Aquia, Virginia

Agentul special Nina Guerrera se așază pe singurul scaun liber de la masa dreptunghiulară, neagră, laminată aflată în celălalt capăt al biroului agentului special supervisor Gerard Buxton. Rafalele de ploaie loveau în ferestrele înalte ce înconjurau biroul de pe colț, de la etajul al doilea al complexului.

Șeful ei ridică o sprânceană.

— Ai întârziat.

Să îi povestească despre șoferița cu dizabilități care blocase banda dreaptă pe Route 123 și care crease un ambuteiaj pe o distanță de opt sute de metri? Să îi explice că ieșise în ploaia torențială ca să împingă Volkswagenul Beetle al femeii pe banda de urgențe? Să menționeze faptul că așteptase până ce polițiștii din Virginia sosiseră și instalaseră semnale luminoase și che-maseră o platformă pentru șoferița care făcuse pană?

— Și mai ești și udă, adăugă Buxton. Ți s-a stricat mașina pe drum încoace?

— Nu mie, domnule, zise Nina, renunțând să mai dea detalii. Altcuiva.

— Uite.

Agentul special dr. Jeffrey Wade, care ocupa locul de lângă ea, îi întinse o batistă curată, albă.

— Uzi masa.

Wade, mentorul ei și profilerul cu cea mai mare vechime din cadrul FBI-ului, era singurul agent despre care Nina știa să fi avut cu el batiste proaspăt călcate. Wade avea în jur de cincizeci de ani și, din punctul lui de vedere, obiceiul ăsta era probabil rămășița unor timpuri apuse, dar Nina aprecie gestul.

Zâmbindu-i recunoscătoare, luă batista oferită, își șterse picăturile mari din părul scurt și micile torente de apă ce i se scurgeau pe la tâmple.

Tânăra își aruncă privirea peste masă, la agenții Kelly Breck și Jake Kent, care alcătuiau restul noii ei echipe. Minte ascuțită a lui Breck și atitudinea îndrăzneată – îmblânzite de accentul ei sudist – puteau surprinde o persoană care nu o cunoștea prea bine; un contrast pe care îl folosisese în avantajul ei când avusese de-a face cu infractori.

Kent – un fost soldat SEAL al marinei, tuns militarăște, cu mușchi de oțel și ochelari ridicoli cu ramă neagră – arăta ca și cum s-ar fi simțit la fel de bine atât într-o zonă de luptă, cât și în spatele unei tribune într-un amfiteatru universitar.

Așezându-se mai bine în scaun, Nina observă încordarea de pe chipul întunecat al supervisorului. Buxton nu lăsa niciodată să i se citească emoțiile pe față, dar, în acea dimineață, stătea crispat în capătul mesei. Își trase ochelarii și își prinse puntea nasului între degete.

În fața lui se aflau două dosare. Buxton bătu în ele cu degetele lungi.

— Dacă ăsta este un tipar, s-ar putea să fie printre cele mai tulburătoare pe care le-am întâlnit vreodată.

Agenții se priviră unii pe ceilalți. Nina așteptă să primească informații.

— ViCAP a găsit o potențială legătură între două triple asasinate comise în orașe diferite, la un interval de exact patru ani, continuă Buxton. Ni s-a dat sarcina de a afla dacă cele două cazuri sunt legate între ele și, dacă da, să ajutăm în cadrul investigației, la cererea departamentului de poliție din Phoenix, Arizona.

Programul de Arestare al Criminalilor Violenți³ era o bază de date uriașă, menținută de FBI ca un soi de bibliotecă ce conținea informații despre infracțiuni, introduse de mai multe agenții ale forțelor de ordine din țară. Sistemul era gândit ca un centru de informare și punct central de analiză, o rețea creată să facă conexiuni între infracțiunile comise în toate statele și de-a lungul timpului. Nina înțelese că ceva rău se prinsese în această rețea.

— Ce știm despre cele două cazuri? întrebă Wade.

Nina admiră cum personalitatea de profiler veteran ieși imediat la suprafață, gata de luptă. Ochii cenușii ai bărbatului se aprinseră de interes pe când își deschise carnetul de notițe demodat. Wade avea un doctorat în psihologie și mai multe decenii de experiență în cadrul FBI-ului de pe urma cărora putea profita pentru a-și formula teoriile despre cine comisese crime nerezolvate, puse în cărucia BAU⁴. Totuși, pentru acest avantaj plătit destul de scump. Cufundându-se permanent în mințile criminalilor și ale victimelor lor, Wade avusese de suferit. Cariera îi fusese temporar pusă pe pauză când una dintre investigațiile lui din trecut se terminase cu moartea unei fetițe pe care nu reușise să o salveze.

³ Violent Criminal Apprehension Program, în engleză, prescurtat ViCAP (n. tr.).

⁴ Behavioral Analysis Unit, în engleză, Unitatea de analiză comportamentală (n. red.).

Ca să răspundă întrebării lui Wade, Buxton își puse iar ochelarii pe nas și se întoarse spre Breck, care își scosese deja laptopul din geanta de piele de la picioare.

— Ți-am trimis un fișier criptat cu fotografiile de la locul crimei și alte informații, îi spuse femeii. Îl poți deschide?

Breck, care fusese transferată în echipa lor de la Unitatea de Infracțiuni Cibernetice, nu pleca nicăieri fără laptopul ce devenise un soi de prelungire organică a ei. Tânăra deschise calculatorul și își petrecu o buclă lungă de păr roșcat pe după ureche.

— O să îl afișez pe ecranul mare, zise ea, cu un accent sudist care dezmințea faptul că fusese crescută pe coasta statului Georgia.

Nina se întoarse spre monitorul plat de pe perete, în timp ce Buxton continuă:

— Voi începe cu cel mai recent caz, care a avut loc acum două nopți, în Phoenix. O familie întreagă a fost ucisă în propria casă, în miezul nopții.

Bărbatul trase aer în piept.

— Mama, tatăl și fiica nou-născută.

O imagine umplu ecranul. Nina privi casa în stil mediteraneean care se întindea pe o peluză verde, înconjurată de palmieri înalți. O a doua imagine o înlocui pe prima. Un bărbat ce părea să fi avut în jur de treizeci și ceva de ani zăcea într-un pat mare, cu capul sprijinit de tăblia sculptată într-un unghi dubios. Nu purta decât boxeri și avea pieptul dezvelit plin de sânge.

Următoarea imagine înfățișă un bebeluș ce părea să doarmă în pătuț.

— Bebelușul a fost asfixiat – nu s-au găsit răni sau alte urme de lovituri cu excepția hemoragiei peteșiale asociate cu hipoxia cauzată la momentul decesului.

Buxton înghiți zgomotos.

— Avea doar opt zile.

Buxton îi făcu semn lui Breck, care afișă următoarea fotografie.

O femeie zăcea într-o cadă, îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz. În mâna dreaptă avea un pistol semiautomat și tâmpla îi era străpunsă de un singur glonț. Arăta ca una dintre multele victime ale suicidului pe care Nina le văzuse ca ofițer de poliție, înainte să se alăture FBI-ului.

— Credeam că a fost un triplu asasinat, zise Nina, procesând mental succesiunea de imagini. Mi se pare că mama și-a ucis familia înainte de a-și pune capăt zilelor.

Ochii negri ai lui Buxton îi întâlniră pe ai Ninei.

— Pentru că așa a fost plănuț să pară.

Deși nu scosese niciun cuvânt până în acea clipă, Kent își exprimă teoria:

— Cineva a pătruns în casă, i-a ucis pe toți, apoi a așezat cadavrele cum a vrut?

Cât timp Kent lucrase în marină, Unchiul Sam îi plătise programul de master în psihologie, ceea ce îl făcuse indispensabil în timpul interogatoriilor prizonierilor capturați în cadrul operațiunilor secrete. După ce se alăturase Biroului, lui Kent nu îi trebuise prea mult timp ca să își găsească locul în cadrul BAU, unde găsisese o nouă întrebuintare pentru abilitățile lui formate cu greu: trecuse de la lupta cu dușmanul la arestarea infractorilor.

— Detectivii din cadrul diviziei de omucideri ai poliției din Phoenix au suspectat imediat că ceva este în neregulă, spuse Buxton. Au găsit urme de sânge în holul casei. Se pare că criminalul a purtat mănuși și a avut pantofii acoperiți când a urcat la etaj, dar câteva picături de sânge trebuie să se fi scurs când și-a dat jos echipamentul, ca să iasă din casă. Nu putea fi sigur că nu avea

să fie văzut – chiar și atât de târziu în noapte – purtând mănuși din latex și botoșei peste pantofi.

— A venit pregătit, spuse Kent.

— Sângele din hol este în mod clar al tatălui și nu avea de ce să se afle acolo, spuse Buxton. E limpede că bărbatul a murit în patul lui. Nu ar fi putut să coboare la parter după ce fusese împușcat în inimă. Acest detaliu a fost suficient pentru detectivii din Phoenix ca să caute și alte probe.

Buxton îi făcu iar semn lui Breck și femeia apăsă pe următoarea imagine.

— Așa, au găsit asta.

Nina se aplecă în față, mijind ochii la ecran. Văzu amprenta ștersă a unui pantof, amprentă care abia se distinge pe gresia din hol.

— Pare a fi o amprentă fantomă.

— Au folosit un dispozitiv electrostatic pentru prelevarea amprentelor, răspunse Buxton. Potrivit raportului, tehnicienii care au mers la scena crimei din Phoenix au așezat o bucată de bandă Mylar pe preșul de la intrarea în casă. Îndată ce electricitatea statică a ridicat praful la suprafață, au întors banda și amprenta a apărut acolo.

Nina zâmbi.

— Bună treabă.

— Au trimis amprenta pentru a fi analizată în laboratorul lor de criminalistică, continuă Buxton. Au comparat-o cu alte amprente din baza noastră de date și au descoperit că se potrivește cu cea a unui pantof de sport marca Nike, cu două numere mai mare decât pantofii purtați de tată.

Breck afișă pe ecran o imagine în care cele două amprente erau comparate. Erau identice, cu excepția